

Per què beneïm la palma?

Si sou padrins, us toca comprar-la als vostres fillols

Benedicció de Rams, en una imatge d'arxiu | Cristóbal Castro

Qui es pensi que aquesta és una tradició que va a la baixa, que surti pels **carrers de Reus** a fer-hi un cop d'ull. Potser sí, que el **dia de Rams** no se celebra com abans, però encara és força comú veure **famílies senceres, amb els seus integrants ben mudats**, per anar a **beneir la palma, el palmó o rams de llorer**. Qui hi ha perdut més, possiblement, són els artesans que d'aquesta festa en vivien en part tot fent palmes. A banda, el costum mana penjar-les al balcó de casa.

L'entrada de Jesús a Jerusalem

D'on ve, però, el dia de Rams? En la tradició cristina, la jornada **recorda l'entrada de Jesucrist a Jerusalem**, seguit pels seus deixebles. Segons l'Evangelí, aquests fets van tenir lloc en l'inici de la seva última setmana de vida, uns dies abans del Sant Sopar. En conseqüència, la festa marca l'inici de la Setmana Santa, que culmina amb el Diumenge de resurrecció i el Dilluns de Pasqua, amb la menja de la Mona com a tradició nostrada i esperada pels petits de casa.

El dia de Rams, de fet, suposa el **començament de la narració de la Passió**. Si bé els evangelistes Marc i Joan l'assenyalen en el diumenge, Mateu apunta cap al dilluns, i Lluc no detalla res, en aquest aspecte. Els tres primers, amb tot, coincideixen en la descripció de la joia amb la qual

---

Jesús va ser rebut a Jerusalem per una multitud que va brandar branques de llorer i d'olivera i fulles per donar-li la benvinguda. Per recordar els fets, els fidels duen palmes i palmons a benir durant la Missa en què precisament es llegeix aquest passatge.

A cops de palma

Les escriptures expliquen que Jesús venia de la població de Betània, **enfilat dalt d'un ruc**, i que va arribar a Jerusalem en la celebració de la *péssah*, és a dir, durant la pasqua jueva. Aquesta té una setmana de durada, i evoca l'èxode del poble jueu cap a Egipte. **Si sou padrins, us toca comprar la palma als vostres fillols**. I, per cert, un cop els nanos la pengin al balcó, cal deixar que s'assequi per cremar-la, finalment.

L'etnòleg local Salvador Palomar recull al seu bloc 'La teiera' que va ser força habitual, anys enrere, que la canalla acabés a cops de palma, a plaça. Aquest comenta un poema "sense gaire pretensions literàries" publicat el 1861 al *Diario de Tarragona*, en què s'hi parla de la "violència" que va acompanyar en "moltes poblacions", la benedicció d'aquesta. Al Mercadal, destaca, palmes i branques de llorer formaven "un bosc", i també hi havia taules amb dolços i pastes. Entre aquestes, esmenta la **figura del Sisenyor**, un ninot de pasta que es posava a les palmes i rams que es duen a beneir.

Com és el cas de moltes altres festes, Palomar escriu que el diumenge de Rams d'aquells anys no era sinó un **reflex de la societat**. En les descripcions precedents "s'intueix, a més, un clar enfrontament de classe", argumenta l'expert. "Cops de llorer, a l'abast de tothom, contra palmes de la canalla de les famílies més benestants", rebla. El conflicte, assenyala, es podia produir amb el **furt de dolços**.